

**JUBILEUM
EDITIE**

20e druk
40.000 ex.

JOOP
GOTTMERS
&
HENK
STOORVOGEL

KNOCK OUT

HET VERHAAL VAN JOOP GOTTMERS:
KICKBOKSER & EX-DRUGSCRIMINEEL

OUT

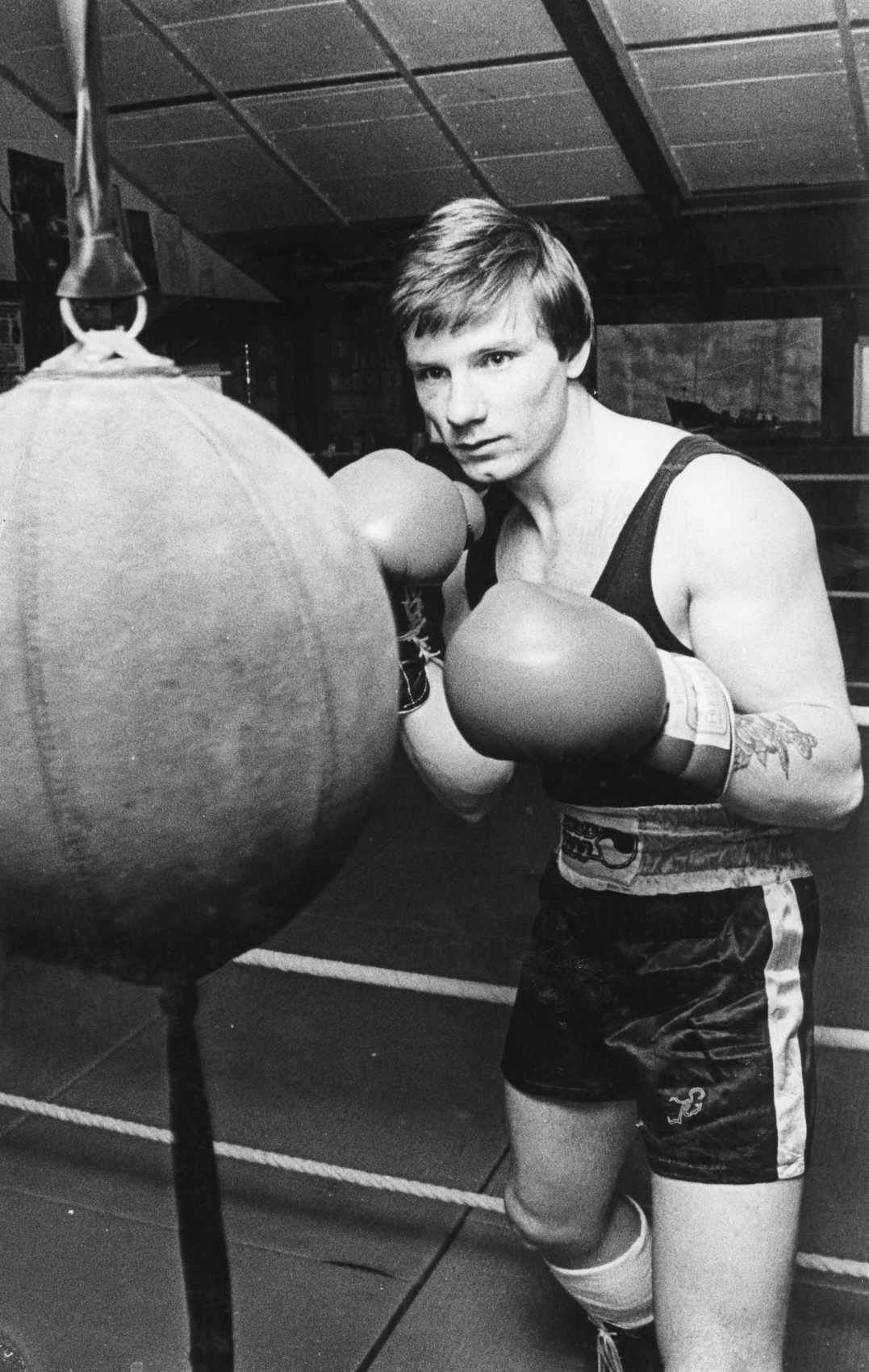
JOOP
GOTTMERS
&
HENK
STOORVOGEL

KNOCK

HET VERHAAL VAN JOOP GOTTMERS:
KICKBOKSER & EX-DRUGSCRIMINEEL

OUT

UITGEVERIJ **KOK** UTRECHT

1

KNOKKEN

'Joop, je kunt me voor duizend procent vertrouwen', had John me keer op keer verzekerd. En ik had hem vertrouwd. Ik had John de leiding gegeven over mijn bedrijf in Griekenland. Het drugsgeld stroomde in zo'n overweldigend tempo binnen, dat ik van gekkigheid niet wist wat ik met al dat geld moest doen. Duizenden kilo's drugs en miljoenen in contanten werden binnengereden in onze loods in Bergen op Zoom. Maar al dat drugsgeld moest witgewassen worden. Dus had ik bedacht om een bedrijf in Griekenland te starten, in de buurt van Athene. In Nederland kochten we oude vrachtwagens op, die we vervolgens opknapten en naar Griekenland transporteerden om daar te verkopen. Aan de snelweg tussen Piraeus en Athene had ik een mooie locatie voor de onderneming gevonden en John zou voor mij de zaken in Griekenland bestieren. Zelf reisde ik vier, vijf maal per jaar naar Athene om persoonlijk op de ontwikkelingen toe te zien.

Het bedrijf liep goed. De Grieken waren blij met onze vrachtwagens en zwart geld werd in rap tempo wit. De communicatie met John begon me echter steeds meer zorgen te baren. John gaf vaak niet thuis. Gelddragen klopten niet. En op een gegeven moment was de vogel gevlogen. Met enkele tonnen van mijn geld. Ik was woest. Waarom moest ik steeds weer meemaken dat mensen mij bedrogen?! Keer op keer werd ik verraden door mijn beste vrienden. John verdiende een vorstelijk salaris. Binnen enkele jaren zou hij op ruim een half miljoen gulden per jaar zitten. Alles wat hij wilde kon hij van mij krijgen. En dan toch dat verraad. 'Joop, je kunt me voor duizend procent vertrouwen.' Mooi niet dus. De eenzaamheid nestelde zich nog dieper in mijn hart. Niemand was te vertrouwen. Helemaal niemand. De opeenstapeling van teleurstellingen in mensen bevroor mijn hart. Maar als ze dan zo nodig ruzie met mij wilden, dan konden ze die krijgen.

Ik zette mijn speurhonden in om John te pakken te krijgen. John was een bolle vijftiger met een dikke bos zwart krullend haar. Een ex-vrachtwagenchauffeur. Hij was een Hollander, maar leek op een Griek, met zijn ruige, gebruinde gezicht en donkere haardos. Het was dus lang niet gemakkelijk om hem in een miljoenenstad als Athene te vinden. Ruim een jaar en honderdduizend gulden verder waren we hem eindelijk op het spoor. Hij bivakkeerde in een hotel in Rotterdam en feestte er vrolijk op los. Van mijn geld. Ik gaf een van mijn lijfwachten opdracht om John te schaduwen. Ondertussen bleven wij paraat. We zouden John zijn verraad betaald zetten.

Op een doordeweekse middag ging de telefoon. 'Ik zit vlak achter hem. Hij loopt van zijn hotel naar de binnenstad. Hij komt eraan.' Snel renden we naar de auto die we voor dit doel zorgvuldig hadden uitgezocht. Een grote, Amerikaanse slee, waarin je moeiteloos veel mensen kon vervoeren. Mijn lijfwacht dirigeerde ons naar de plek waar we het pad van John zouden kruisen. Daar zagen we hem: John. Een golf van haat en minachting ging door mij heen. Waarom had hij mij verraden? Ik was toch goed voor hem geweest? Ik had hem nog zo gewaarschuwd: 'John, belazer mij niet.' 'Nee Joop, echt niet. Ik

ben voor duizend procent te vertrouwen.’ Dat zinnetje ging maar door mij heen: ‘Ik ben voor duizend procent te vertrouwen... voor duizend procent te vertrouwen.’

John stak het zebrapad over. Wij reden onze slee tot midden op het zebrapad. John wilde om onze auto heen lopen, maar wij reden naar achteren en versperden hem de weg. Ik sprong uit de auto, mijn pistool in de aanslag. Met één hand greep ik hem in de nek en met mijn andere hand duwde ik het pistool in zijn rug. ‘Instappen’, siste ik hem toe. Ik duwde John de auto in, sloeg het portier dicht en ging voorin zitten. Mijn zwarte Hugo Boss-jas sloeg ik over mijn knieën, ik keek achterom en beet John toe: ‘En nu ben je van mij jongetje, maak je borst maar nat.’ John zei niets. Hij keek me alleen maar aan, zijn ogen uitpuilend van angst. Het zweet droop van zijn gezicht.

We namen John mee naar ons hoofdkwartier, een onopvallende tussenwoning in een rustige woonwijk. John zou hier de donkerste uren van zijn leven doormaken. We zetten hem op een bank en bonden zijn handen achter zijn rug. De kwellung begon. ‘John, John, John’, zei ik vaderlijk tegen de doodsbanige man op de bank. ‘Waarom heb je dat nou toch gedaan? Waarom moest je mij verraden? Ik kon je toch voor duizend procent vertrouwen? Gaf ik je niet genoeg geld? Heb ik je ooit iets geweigerd? Waarom kneep je er dan toch tussenuit? Nu moet ik dingen met je doen die ik eigenlijk helemaal niet wil.’ ‘Joop,’ smeekte John, ‘alsjeblijft, ik wilde het niet, echt niet, maar ik kon niet anders. Ik weet niet waarom ik het heb gedaan. Maar alsjeblijft, Joop, vergeef me.’

‘Vergeven? Daar is het nu te laat voor kereltje. Je moet nu boeten voor wat je hebt gedaan.’ Ik pakte mijn pistool uit de schouderholster en zette het op zijn knie. ‘Joop, Joop, alsjeblijft’, jammerde John. Ik haalde de trekker over. Er gebeurde niets. Ik had het magazijn eruit gehaald. Maar dat wist John natuurlijk niet. John zat te beven van schrik. Paniek maakte zich van hem meester. Hij was een weerloze prooi in de handen van sadisten en er was niets dat hij kon doen om zichzelf te redden. De daaropvolgende uren vierden we onze woede bot op de weerloze man op de bank. We bedreigden

hem met de dood, we sloegen hem in zijn gezicht, we vernederden hem tot op het bot.

Toen we hier genoeg van hadden, stond ik op. Ik pakte mijn pistool en liep naar John toe. Ik pakte hem bij zijn haar, mijn pistool naar boven gericht. 'Oké John,' zei ik, 'einde verhaal. Dan had je me maar niet moeten belazeren, klootzak. Open je mond. Open die mond', zei ik. Zijn blik was vol wanhoop. Zijn ogen schoten schichtig heen en weer. Hij was als een prooidier dat in het nauw is gedreven door zijn belager. John probeerde te praten, te smeken, te huilen, maar er kwam alleen wat gerochel uit zijn keel. 'Open die mond', zei ik weer. Trillend opende John zijn mond. Over zijn wang biggelde een traan. Ik voelde geen greintje medelijden. Ik was koud. Ijskoud. John zou boeten voor wat hij mij had aangedaan. John had mij gekwetst. Gekrenkt. En nu moest hij bloeden.

Ik plantte de loop van mijn pistool in zijn mond. John probeerde te roepen, maar met het pistool in zijn mond was dat onmogelijk. Hij sloot zijn ogen. 'Kijk mijn baas aan wanneer hij je door je hoofd schiet', beval mijn lijfwacht, die naast de bank stond toe te kijken. In doodsangst opende John zijn ogen weer. Hij staarde mij ontredderd aan. 'Dag John', zei ik en haalde de trekker over. Op dat moment gebeurde er iets wat ik nog nooit had gezien: het haar van mijn slachtoffer werd statisch van angst. Het knetterde gewoon.

Ik haalde mijn pistool uit zijn mond. John zakte onderuit in de bank. Uitgeput, gesloopt, verslagen. Maar niet dood. Ik had hem weer voor de gek gehouden. Ik kon eigenlijk geen lijk gebruiken. Daar komt altijd rommel van. En er was een transport met vijfduizend kilo hasj onderweg naar onze loods. We moesten zo weinig mogelijk ophef veroorzaken.

We besloten John te verplaatsen. We namen hem mee naar een afgelegen plek in het bos. Bij een diepe greppel stopten we. We dwongen John zich helemaal uit te kleden. Daar stond hij, in zijn nakie, zijn gezicht getekend door de kwellingen van de afgelopen uren. Wat zou er nu met hem gebeuren? 'Het spijt me John,' zei ik, 'maar wij moeten afscheid van elkaar nemen. Wat jij hebt gedaan mag niet. Draai je om.' Ik pakte mijn pistool en rillend van de kou

en angst draaide John zich om, zijn gezicht naar de greppel gekeerd. Ik liep naar hem toe en zette mijn pistool met mijn linkerhand op zijn achterhoofd. Ik haalde diep adem, balde mijn vuist en sloeg hem met rechts keihard tussen zijn schouderbladen. Hij schreeuwde niet eens. Hij zakte gewoon in elkaar en viel voorover de greppel in. Daar lag de verrader, naakt in de zompige aarde. Knock-out.

Mijn vader sloeg mijn moeder knock-out. Niet één keer, maar telkens weer. Mijn vader, Leendert Gottmers, was een knokker die bekend stond om zijn onverschrokkenheid. Als er ergens iets te vechten viel dan sprong mijn vader erbovenop. Hoewel klein van stuk, had hij een grote reputatie. Hij had donkerblond, golvend haar, een gespierde bouw en bovenbenen als boomstammen. Met mijn vader moest je geen problemen krijgen. Hij heeft nooit echt gewerkt, is altijd een sjacheraar geweest. Zijn voornaamste kwaliteit was zijn vermogen om welbemiddelde dames aan de haak te slaan.

In 1969 trouwde mijn vader met mijn moeder, een beeldschone vrouw, slank en hoogblond. Mijn vader had er toen al twee huwelijken op zitten. Zijn eerste huwelijk, in 1940, was een 'moetje', een schande in die tijd. Uit dit huwelijk werd Leo geboren, mijn 23 jaar oudere halfbroer. Leo had een tengere bouw en spits gezicht met hoge jukbeenderen. In zijn kinderjaren was hij vaak ziek. Toch was hij geen zwakkeling. Hij deed aan judo en was niet gauw bang te krijgen.

Toen zijn vrouw zwanger was van Leo, pleegde mijn vader een inbraak in een lederzaak, waar hij een grote hoeveelheid jassen stal. Hij werd gepakt en belandde in de gevangenis. Daar zat hij toen de Duitsers in 1940 ons land binnenvielen. De gevangenen konden kiezen uit twee kwaden: naar een concentratiekamp of naar een strafkamp. Mijn vader koos voor het laatste. Het bleek zijn redding. Mijn vader slaagde erin te ontsnappen uit het kamp en terug te keren naar Nederland. Daar vond hij zijn vrouw. Ze was bevallen én hertrouwd.

In 1946 kreeg mijn vader een relatie met Marie, de eigenares van een café op Katendrecht, in Rotterdam. Marie was een deftige, rijke

dame. Zij schreed statig door Katendrecht, een wijk die in die tijd bekendstond om het hoeren, sloeren en vechten. Mijn vader maakte deel uit van een knokploeg die rijke hoerenlopers regelmatig binnenstebuiten keerde. Ook zijn huwelijk met de cafébazin bracht mijn vader niet tot bedaren. Vechten, drinken en versieren bleven de drie hoofdbestanddelen van zijn leven. Werken hoefde niet, want Marie had geld zat. Mijn vader moest het café van Marie regelmatig verlaten. Dan kwamen er rijke heren op bezoek die zowel letterlijk als figuurlijk uitgetekend moesten worden. Mijn vader werd dan met een flink bedrag uit feesten gestuurd. Ik denk dat het zijn zelfbeeld geen goed heeft gedaan.

Op een dag in 1953 kwam mijn vader na drie dagen drinken en feesten het café van zijn vrouw binnenvallen. Laveloos plofte hij aan de bar. 'Waar heb je al die tijd gezeten?' beet zijn vrouw hem toe. 'Weet je niet wat er allemaal gebeurd is, in Zeeland? De dijken zijn doorgebroken. Duizenden zijn gestorven. En terwijl de ellende over ons land spoelt, zit jij je een beetje te bezatten. Je zou moeten helpen!' 'Helpen?' reageerde mijn vader. 'Natuurlijk wil ik helpen. Ik ga er wel heen om ze te redden. Maar dan is het wel handig dat ik wat geld bij me heb, zodat ik dekens en andere hulpgoederen kan kopen.' 'Hier heb je geld', snauwde Marie en smeed een paar honderd gulden op de toog. Mijn vader nam het geld aan, ging ervandoor en joeg het hele bedrag er in een braspartij van een week doorheen.

In 1960 ontmoette mijn vader mijn moeder, Margje, in de volksmond Steffie geheten. Steffie was een aantrekkelijke blondine die, hoewel vijftien jaar jonger, toch als een blok viel voor mijn vader. Mijn vader was dan wel getrouwd, maar mijn moeder kon hij niet laten lopen. Ze kregen een geheime affaire en mijn moeder raakte al snel in verwachting van mijn oudere broer, die net als mijn halfbroer ook Leo werd genoemd. Mijn vader koos ervoor om Marie in te ruilen voor mijn moeder. Twee jaar na Leo, op 3 mei 1963, werd ik, Johannes Jacobus Gottmers, geboren in Rotterdam. Mijn vader noemde me vaak 'Johannes de Doper'. Het rijmpje waarmee hij mij

tot vervelens toe introduceerde bij cafébezoekers en vage vrienden was: ‘Dit is Johannes de Doper, zijn kont is van koper, zijn pik is van blik, rikketikketik.’

Op mijn vierde verhuisden we naar Dalem, een piepklein dorpje aan de Waal, in de buurt van Gorinchem. De twee jaren dat we aan deze machtige rivier woonden met de langzaam voorbij varende vrachtschepen, waren een weldadig rustpunt in een leven dat verder alleen maar in het teken stond van geweld. In Dalem woonden we in een prachtig wit huis aan de Waaldijk. Anderhalve kilometer stroomopwaarts, aan de overkant van de rivier, lag het imposante slot Loevesteijn. In een ver verleden was het Hugo de Groot gelukt om aan zijn gevangenschap in dit slot te ontsnappen in een boekenkist. Mijn moeder, Leo en ik konden echter niet ontsnappen aan mijn vaders driftbuien.

Mijn vader zat in deze tijd in het onroerend goed en we konden ons een groot huis met veel land veroorloven. Onze reusachtige tuin leek wel een park en had een vijver, waarin je heerlijk kon vissen of zwemmen. Het park grensde aan weilanden, waar onze paarden in het rond galoppeerden. Ik heb altijd van de natuur gehouden en vond het als klein mannetje heerlijk om buiten te spelen. Samen met mijn broer Leo beleefde ik de grootste avonturen in onze achtertuin. 's Zomers gingen we vissen, boompje klimmen of kikkers vangen. 's Winters konden we urenlang sleeën en schaatsen op onze eigen plas. Ook paardrijden vond ik het einde. Al vraag ik me af of de paarden even blij waren met mij als ik met hen. Op een dag speelde ik cowboytje met mijn broer en kwam ik op het lumineuze idee om een van de paarden met mijn klappertjespistool op zijn kont te schieten. Het paard schrok zich wezenloos en velde mij met een welgemikte achterwaartse trap.

Onze burens hadden een mandenmakerij. Mijn broer en ik vonden het prachtig om in de grote schuren rond te dwalen en allerlei zelfbedachte avonturen te beleven. Ook op de kleuterschool had ik het reuze naar mijn zin. Ik had een vriendje met wie ik veel speelde en ik genoot van het samenzijn met de andere kinderen. Het was de geluk-

kigste tijd uit mijn leven. Vanuit Dalem verhuisden we voor een korte periode naar Rotterdam. Mijn vader had daar een bar, de Windmill, en hij moest daar orde op zaken stellen. Wij woonden achter de bar en moesten altijd door het café om in onze woonkamer te komen.

Op mijn zesde verhuisden we vanuit Rotterdam naar Halsteren. Mijn vader had ook daar een café gekocht: Vogelenzang. Het was een ruim café annex eethuis, aan de rand van het dorp. Het markante witte gebouw was een niet te missen pleisterplaats voor mensen met honger en dorst. In Halsteren woonden wij in een arbeidershuisje aan de rand van het dorp. Vanuit onze achtertuin liep ik zo de weilanden en de bossen in. Slootje springen, vloten bouwen, boompje klimmen, hutten bouwen, elke dag was een eindeloos avontuur in de buitenlucht. Buiten voelde ik me veilig, thuis nam het geweld steeds meer toe. Want hoewel mijn vader niet meer in het beruchte uitgaansgebied van Rotterdam woonde, hield hij niet op met vechten. Vooral wanneer hij onder invloed was van alcohol kon hij zichzelf niet beheersen.

Als kleine jongen heb ik heel wat knokpartijen van mijn vader meegemaakt. Meestal trok hij aan het langste eind, maar af en toe kreeg hij ook een geweldig pak slaag. Zo gebeurde het een keer dat een tegenstander tijdens een vechtpartij een glas op de bar kapotsloeg en dit glas diep in mijn vaders gezicht draaide. Jaren later haalde hij in mijn bijzijn een stuk glas uit zijn wang dat er al die tijd nog in gezeten had. Een andere keer stak iemand mijn vader met een mes in zijn gezicht. Het mes ging er bij zijn onderkin in en kwam er onder zijn oog weer uit. Het waren verschrikkelijke dingen om mee te maken als jongetje van een jaar of vijf.

Maar het ergste waren de vechtpartijen thuis. Nou ja, vechtpartijen... Eigenlijk werd er niet eens gevochten. Mijn moeder werd gebruikt als boksbal. Wat moest ik vaak toezien hoe mijn vader het fijne, melkwitte gezicht van mijn moeder aan gruzelementen sloeg. Soms had ze alleen blauwe plekken, kneuzingen en een blauw oog. Maar soms moest ze ook opgenomen worden in het ziekenhuis. Eén keer was mijn vader zo buiten zinnen van woede, dat hij mijn moe-

der met een grote glazen asbak keihard tegen haar hoofd sloeg. Mijn moeder raakte buiten bewustzijn en moest met spoed naar het ziekenhuis gebracht worden. Drie dagen lag mijn moeder in coma en de doktoren konden haar leven maar net redden. Ze moest maar liefst zes maanden in het ziekenhuis blijven, voordat ze naar huis kon. Ze hield er een bult op haar hoofd aan over. Wanneer die zou openspringen, zou mijn moeder alsnog kunnen overlijden. Mijn vader verdween voor drie maanden achter de tralies en kwam na zijn gevangenschap weer bij ons terug. Tijdens de gevangenschap van mijn vader werd ik ondergebracht bij Marie, de vorige vrouw van mijn vader. Mijn moeder heeft tot op hoge leeftijd nooit geweten dat mijn vader voor deze mishandeling drie maanden heeft vastgezeten. Ondanks al het geweld bleef mijn moeder bij mijn vader.

Mijn moeder was niet het enige slachtoffer van huiselijk geweld. Ook mijn broer moest het vaak ontgelden. Leo was een zachtaardige, lieve jongen en had een bijzondere band met mijn moeder. Hij hield ervan om te knutselen en buiten te spelen. Hij was klein van stuk en werd daarom vaak aangezien voor mijn jongere broertje. Hoewel hij tender was en niet al te sterk, was hij niet bang uitgevallen en vaak haalden we samen kattenkwaad uit.

Op een keer had hij heel erg lang gespaard voor een legertruck. Toen hij eindelijk voldoende geld had en de truck gekocht had, was hij zo trots als een pauw. Hij liet ons de doos met de truck zien, pakte hem voorzichtig uit en speelde in de weken daarna met niets anders. De legertruck was zijn grote trots. Eindeloos kon hij met de vrachtwagen spelen en elke avond zette hij hem naast zijn bed, zodat hij de truck de volgende ochtend meteen weer zou zien.

Op een dag kwam mijn vader thuis en werd boos op Leo. Ik weet niet meer wat Leo had gedaan, maar waarschijnlijk iets kleins dat jongetjes van zeven jaar soms doen. In ieder geval had hij niets gedaan wat de reactie van mijn vader rechtvaardigde. Mijn vader pakte de legertruck van mijn broer, zette hem op de grond en stampte hem voor de ogen van de ontzette Leo in duizend stukjes. Die dag werd niet alleen Leo's truck, maar ook Leo's hart vertrappt.

Het bleef echter niet alleen bij het kapotmaken van spullen. Ook Leo zelf werd geregeld in elkaar geslagen. Soms sloeg mijn vader zo hard dat het bloed op de muur spatte. Eén keer dreigde mijn vader zelfs om Leo te doden. Hij pakte een dolk, stak die met kracht in de woonkamerdeur en zei: 'Zo, zodra dat jong beneden komt, rijg ik hem eraan.' Het waren afschuwelijke momenten van zinloos en oneerlijk geweld. Maar op de een of andere manier werd mijn vader toch mijn held.

*Mijn eerste bokszak kreeg ik van Sinterklaas.
Een gele zak, met rode handschoenen.
Wat een rotcadeau! Ik hield van voetballen,
maar mijn vader wilde dat ik leerde vechten.*

**Een zachtaardige jongen wordt kickboks-kampioen.
Een gewone knul belandt in de drugshandel.
Een crimineel gaat knock-out.**

Joop Gottmers groeide op als zoon van een café-eigenaar. Zijn leven ontaardde in een uitzichtloze keten van geweld, drugs, heel veel geld en nog meer ellende. Toen ontmoette hij God en dat was het begin van een weg terug, met vallen en opstaan.

Henk Stoorvogel was oprichter van Athletes in Action Nederland en de mannenbeweging De 4e Muskietier. Hij is voorganger van een evangelische gemeente en (mede)auteur van verschillende boeken. Voor *Knock-out* trok hij een tijd op met Joop Gottmers. Samen zetten ze dit rauwe levensverhaal op papier.

Toen ik dit boek begon te lezen, kon ik niet meer stoppen. Ik herkende zoveel, mijn politiehart klopte een versnelling hoger. Diep in de nacht las ik de laatste bladzijde en deed ik het boek met een glimlach dicht. – Meino Dam, politieteam Bergen op Zoom

KOK

NUR 402
ISBN 978 90 435 2885 6